

Záznam kázání Curry Blakea z třídního semináře nazvaného Divine Healing Technician
(Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)
CD č. 18,19 a 20
(překlad: Edita a Paweł Staniszewski)

Už jste si asi všimli, že mám rád interpretační (výkladové) vyučování Písma. Pokud má vyučující správné hledisko a pojetí Boha, tak je výkladový způsob vyučování přesnější a bezpečnější než tematický. Je škoda, že se výkladové vyučování Písma z církve tak trochu vytratilo.

1.Jan 3:2: „Milovaní, teď jsme Boží děti (pozn. v kralickém překladu a z překladu, ze kterého on cituje, je místo slova „děti“ „synové“), ale ještě se neukázalo, co budeme. Víme však, že až se ukáže, budeme podobní jemu, neboť ho uvidíme tak, jak je.“

Nyní přejdeme k 1.verši: „Pohledme jakou láskou nás Otec zahrnul: smíme se nazývat Božími dětmi (syny) – a také jimi jsme!“

1.Jan 2:27: „Ve vás však zůstává to pomazání, které jste přijali od něj, a nepotřebujete, aby vás někdo poučoval. To pomazání vás učí všemu a je skutečné – není to žádný klam! Jak vás naučilo, zůstávejte v něm.“

1.Jan 2:20: „Vy ale máte pomazání od Svatého a všemu rozumíte.“

Gal. 4:6-7: „A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: „Abba, Otče!“ A tak už díky Bohu nejsi otrok, ale syn, a když syn, pak také dědic.“

Jak vidíte jdeme stále dozadu. Gal. 4:1: „Snažím se říci, že dokud je dědic nedospělý, ničím se neliší od otroka.“ Když bychom šli ještě více zpět, mluví se tam o Abrahamovi a jeho semeni, o tom, že zaslíbení bylo dáno Kristu skrze Abrahama. Bůh se snažil dostat do světa, aby mohl přivést Krista, který měl dílo spásy dokončit. Nejprve tedy uzavřel smlouvu s Abrahamem a potom teprve přišel zákon. Zákon byl umístěn v rámci smlouvy, ale ta smlouva se tím neměnila. Co tím myslím: Bůh věděl, že lidé nejsou schopni žít tak, jak si Bůh přeje, tak jim to musel Bůh ukázat. Zároveň je to také mělo nasměrovat na příchod Mesiáše. Ke smlouvě se vztahovalo prokletí v případě jejího nedodržení, ale také požehnání za její dodržování. Ježíš se stal prokletím pro nás, protože víme, že On ve všem zákon dodržel a naplnil. On nikdy nezheřil a proto nebyla potřeba prokletí. Ježíš se tedy stal tím prokletím pro nás a tím bylo skrze Ježíše s prokletím jednou provždy skončováno. Dokud Ježíš nezemřel, stále existovala možnost, že zheří, poruší zákon. V momentě, kdy ale zemřel, byla smlouva zpečetěna.

V Bibli se píše, že Bůh učinil Ježíše Pánem a Mesiášem (Sk 2:36). K této smlouvě, kterou uzavřel Ježíš se svým Otcem nemůže být nic přidáno, dodáno, ani nemůže být zrušeno. Vy nemáte smlouvu s Bohem, vy jste v Kristu a Kristus má smlouvu s Bohem. Kdybyste totiž vy měli smlouvu s Bohem, tak ji můžete porušit. Jste v Kristu a když v Ném zheříte, tak tím neporušujete smlouvu. Protože se píše, že „Avšak zheřil-li kdo, máme u Otce přímělnice, Ježíše Krista spravedlivého“. Vyznáváním hříchů se ale nemyslí, že řekneme něco jako: „Bože promiň, kradl jsem, promiň mluvil jsem sprostě, promiň opil jsem se...“ Slovo vyznává je z řeckého „homologeó“ a znamená „mluvit to samé“ nebo „souhlasit s“. V tomto případě jde o to říct stejnou věc o vašem hříchu, jakou o něm řekl Bůh. Pokání také neznamená cítit se ohledně něčeho špatně. Pokání znamená změnu smýšlení, znamená to obrátit se a jít opačným směrem. Kdybychom mluvili řecky, tak taková ta dopravní značka, která znamená „zákaz otáčení“, by se řekla „žádné pokání“. Jestliže nejsi schopen se otočit a jít druhým směrem, tak nejsi schopen pokání. Snažím se vám to říct způsobem, který si budete moci představit. Takže při vyznávání hříchů musíte říct to, co o tom hříchu řekl Bůh. Např.: „Ano, udělal jsem to a to, bylo to špatné, teď ti to Bože vyznávám a souhlasím s tebou, že to je špatné, že je to hřích ale také s tebou souhlasím, že jsi spravedlivý mi odpustit a od toho hříchu mě očistit a já ti děkuji, přijímám odpuštění a očistění, jsem před tebou spravedlivý a ďábel mi to už nesmí připomínat.“ Pokud by vám to přesto někdo připomínal, tak víte, že to nepochází od Boha.

Rozdíl mezi Starým a Novým zákonem ohledně hříchu je následující. Ve SZ se říkalo: „Něco přijde. Bůh je, my ho známe, ale nejsme s ním spojeni.“ Ve SZ nebyly hříchy odpuštěny, byly jen přikryty krví býků a kozlů. Krev býků a kozlů nemohla odstranit hříchy, jen zabraňovala tomu, aby s vámi Bůh podle vašeho hříchu jednal až do příštího roku, kdy se všechny ty oběti skládaly znovu. Ježíš však vaše hříchy nepřikryl, ale odpustil vám je. Ve SZ měli lidé neustále špatné svědomí, protože SZ nemohl očistit vaše svědomí od hříchů, kterých jste se dopustili. Byly jen přikryty a zadrženy. Pavel v Židům jasně napsal, že SZ nemohl očistit vaše svědomí, ale NZ to udělal a vaše svědomí je očistěno a nejsou vám staré hříchy připomínány. A to je důležité si připomínat. Je hodně křesťanů, kteří mají neustále špatné svědomí, přestože hříchy vyznávají. Nechají se oklamávat ďáblem, který se jim snaží staré, vyznané a tudíž Bohem zapomenuté hříchy připomínat.

Chci vám vyprávět, co se mi jednou přihodilo. Má to návaznost na to, co jsem tady teď řekl. V mládí, když jsem ještě nebyl obrácený, jsem byl známý pro bláznivé věci, které jsem prováděl. Pak když jsem už byl obrácený a začal službu uzdravování, mě jednou jeden můj bývalý známý poprosil, jestli bych se nepřijel pomodlit za jeho otce, který má příšerné bolesti zad. Mně se vůbec nechtělo, právě jsem se vrátil z nějaké dlouhé cesty a chtěl jsem odpočívat. Ale už dříve jsem Bohu řekl, že nikdy neodmítnu prosbu o modlitbu, tak jsem za ním jel. Přijel jsem tam a otec mého známého mi přišel otevřít. Nevěděl, kdo má přijet, věděl jen, že to má být někdo, kdo se modlí za uzdravení. Když otevřel dveře a uviděl mě, tak celý udivený řekl: „Nazdar J.T.“! Víte, že to nejsou moje iniciály. On mě totiž oslovil přezdívkou, kterou jsem kdysi měl, když jsem v nočním klubu v 70. letech lidí často bavil tím, že jsem tancoval jako John Travolta. A ten otec řekl: „Já si tě pamatuju z toho nočního klubu!“ Řekl jsem si, že to můžu jet rovnou zpátky domů, protože tento člověk ode mě nic dnes nepřijme, protože si mě pamatuje podle těla ne podle ducha. V té chvíli jsem opravdu moc víry v jeho uzdravení skrze moji modlitbu neměl. Ale šel jsem dál, šli jsme do obývacího pokoje a podle způsobu chůze bylo zřejmé, že je ve velkých bolestech. Bylo legrační, jak chtěl, aby bylo vše uděláno správně, abych se jako modlil podle nějakých pravidel. Přitom v modlitbě nejde o metodu, ale o to, kdo to říká. Není to o správné formulaci, ale jde o to, že když dítě Boží mluví, nebo slyší a souhlasí a peklo slyší a podřizuje se. Samozřejmě, že nebudete říkat něco negativního nebo hloupého. Ale ten pán to chtěl říct správně a tak řekl: „Curry, můžeš prosím jít k Bohu a přinést mi uzdravení?“ Odpověděl jsem: „Bůh řekl, že tomu, kdo tě prosí, dej. Vy jste mě požádal o modlitbu za uzdravení, takže podle Písma jsem vázán ho pro vás dostat.“ Tak jsem mu řekl, aby vstal. Vstával velice pomalu a s výrazem velkého utrpení z bolesti, přestože byl v té chvíli na těch nejsilnějších lécích proti bolesti. Šel jsem k němu, vložil jsem mu ruku na záda a řekl: „Záda, ve jménu Ježíše, pracujte tak, jak máte, narovnejte se a veškeré bolesti přikazují odejít z těch zad, buďte uzdraven, teď!“ Pak jsem mu řekl, ať udělá něco, co nemohl dříve udělat. Snažil se tedy sehnout a dotknout špiček nohou. Díval se při tom na mě. Tvář měl zkřívenou tím, jak očekával strašnou bolest. Pomalu se mu ale tvář začala z tohoto výrazu měnit v široký úsměv. Záda byla naprosto uzdravena a zbavena bolesti. Důvod, proč jsem vám to vypravoval je, že naprosto nevdalo, že si mě ten muž pamatoval z dřívějších dob, kdy jsem byl ve světě a dělal hloupé věci.

(Pozn. nyní Blake vypravuje různá svědectví uzdravení. Zkrátila jsem to a vybrala jen něco. Co na tom chtěl hlavně ukázat bylo, že člověk nemusí být nijak teatrální nebo křičet, když se modlí. Nemusí být ani „ve formě“. Co se počítá je víra v Jeho jméno a kázání Slova.)

Na jednom našem shromáždění byla žena na vozíku, která měla čtvrtý stupeň roztroušené sklerózy, což znamenalo, že byl už hodně zasažen její mozek a podle lékařů už to byla konečná fáze, se kterou se už nedá nic dělat. Při tom, jak jsem kázal, jsem chodil sem a tam a pokaždé, když jsem přecházel kolem ní (seděla v první řadě), tak mi řekla: „Cítíte to?“ Necítil jsem nic a ani jsem na ni nijak nereagoval, ale soustředil se na kázání. Potom ke konci jsem řekl, že ti, co chtějí, abych se za ně modlit, ať přijdou dopředu a postaví se do řady. Ona byla okamžitě první v řadě. Připravuji se tedy, že se za ní začnu modlit, ona mě ale předběhla a řekla: „Tak co mám udělat, mám prostě vstát?“ Bylo to v době, kdy jsem se službou uzdravování začínal a necítil jsem se až tak uvolněný jako teď, bral jsem vše někdy až moc nábožensky, a tak jsem odpověděl: „Uděláme to správně, musím na vás nejdříve vložít ruce.“ Tak jsem vložil ruce, přikázal té nemoci, aby odešla, ve jménu Ježíše, a ona se znovu zeptala: „Tak co mám udělat, vstát?“ Řekl jsem trochu nesměle a jako bych váhal a přemýšlel, co bychom ještě měli udělat ☺, že ano. Ona vstala a začala zkoušet chodit. Nejprve se jí nohy třáslly, ale podle reakcí lidí ze sboru bylo jasné, že i to je zázrak. Navíc to nebyla charismatická církev. Chvilí jsem se s ní procházel a potom ji zavedl k jejímu vozíku. Řekl jsem jí ale, aby si nesedala. Zkušenost je totiž taková, že když někdo vstane z vozíku a pak se tam znovu posadí, že pak už nevstanou. Dal jsem jí tedy ruce na vozík a řekl, ať ho před sebou tlačí a tak chodí. Chvilí chodila nejistě, ale potom začala chodit úplně normálně.

Potom tam byl muž, který měl problém se zády. Modlil jsem se za něho asi třikrát ten večer a vždy se to trochu zlepšilo, ale pořád to nebylo dobré. Druhý den před shromážděním za mnou tento muž přišel a jestli prý se mnou může na chvíli mluvit. Šli jsme tedy do kanceláře pastora. Řekl: „Moje záda jsou uzdravena!“ Já: „To je skvělé! Chvála Pánu!“ Řekl jsem to tak nějak normálně bez emocí. Na to, že byli lidé uzdravování jsem byl zvyklý. On ale řekl: „Ne, vy mi nerozumíte. Moje záda jsou uzdravena!“ Já mu opět odpověděl, že to je skvělé, ale nechápal jsem, čemu bych na tom neměl rozumět. On: „Já se můžu dotknout špiček nohou!“ Já se stále držel toho, že je to skvělé, ale že na takové věci jsem zvyklý. (Ostatně, když máte službu uzdravování a někdo vám řekne, že byl uzdraven a vy se tomu díváte, tak to není úplně v pořádku ☺, to by vás nemělo překvapovat.) Běžel tedy do auta a přinesl mi rentgenový snímek svých zad a řekl: „Tady ta věc, to je ocelový drát, který mi do zad vložili. Vše jsem musel dělat ve vzpřímené poloze, nemohl jsem se ohýbat a teď si bez problémů dosáhnou na špičky nohou.“ Odpověděl jsem: „No, tak to je zázrak! To buď Bůh ten drát odstranil nebo se proměnil v gumový.“ On: „To jsem se vám snažil celou dobu vysvětlit.“ Za několik dní šel k lékaři, udělali mu rentgen a žádný, ani ocelový, ani gumový drát tam nebyl. Když jsem se za něho tenkrát při tom shromáždění modlit, neptal jsem se ho, jaký přesně je ten jeho problém se zády. Jsem rád, že jsem se ho nezeptal, protože bych tenkrát určitě neměl víry na to, aby ten drát z jeho zad zmizel. Někdy víte zbytečně moc. Nepotřebujete toho tolik vědět, je to stejně Bůh, který uzdravuje a On ví co. Často prostě jen říkám: „Buď uzdraven od hlavy až po paty, ve jménu Ježíše!“ Většinou se ptám, jaký má kdo zdravotní problém, ale nezajímám se moc o detaily. To vědět nepotřebuji.

V tom samém sboru, kde byli uzdraveni lidé, o kterých jsem vám právě vyprávěl, se stalo i toto: Dva týdny poté, co jsme tam sloužili, měli shromáždění a během chval jedna žena zemřela. Zavolali pohotovost, přestože bylo jasné, že je mrtvá. Mezitím si ale řekli, že se zkusí modlit, aby byla vzkříšena. Začali tedy ve jménu Ježíše přikazovat, aby se vrátila k životu. A ona vstala z mrtvých. A to se nestalo v charismatickém evangelikálním sboru, ale v takovém spíše tradičnějším. Oni prostě jen uvěřili Božímu slovu.

Jednou jsem se zase modlil za ženu, která měla také problém se zády. Po shromáždění jela domů, šla spát, a když se ráno probudila cítila, že jí něco tlačí pod zády. Byly to různé ocelové dráty, šrouby a tyčky, které jí kdysi lékaři voperovali do zad. A teď to vše leželo u ní v posteli. Byla tam také jedna velice stará hluchá paní. Celé to setkání jsem se cítil unavený a to se většinou modlím velice krátce. Ale jak už jsem vám říkal, metoda, jakou při modlitbě použijete, není důležitá, nenechte se odradit tím, že se třeba necítíte na to se modlit. Pomodlete se prostě jen krátce. Přikázal jsem němému a hluchému duchu, aby od té ženy odešel. Nejenže začala hned slyšet, ale i starší sboru, který ji při tom držel za ruku, začal slyšet na levé ucho, na které předtím skoro neslyšel. Vidíte, já jsem modlitbou mínil na tu ženu a uzdraven byl i ten muž.

Nalistujte si 2. Kor. 5:14-16: „Kristova láska nás zavazuje. Jsme totiž přesvědčeni, že jeden zemřel za všechny, a tak zemřeli všichni. On zemřel za všechny, aby ti, kdo žijí, nadále nežili sami pro sebe, ale pro toho, který za ně zemřel a vstal z mrtvých. Od nynějška již proto nikoho neposuzujeme tělesně. I na Krista jsme kdysi měli tělesný názor, teď už ho ale známe jinak.“ Tady se píše, že už ani Krista nyní neznáme po lidsku. Ano, On je stejný včera, dnes i navěky, ale je rozdíl v tom, jak jedná s lidmi, co platí a taky jeho postavení.

Čteme dále 17. verš: „Kdo je v Kristu, je nové stvoření.“ Ten výraz „nové stvoření“ se dá také přeložit jako „nový druh, který nikdy předtím neexistoval“. Jestliže jsme součástí toho nového druhu, který nikdy předtím neexistoval, nemůžeme se snažit podobat lidem, kteří žili předtím, než byl Ježíš ukřižován. Nemůžeme se dívat na starozákonní svaté a říkat si: „Měli bychom být jako oni.“ Bible neříká, abychom je následovali, ale abychom následovali jejich víru. Dále čteme: „Staré pominulo – hle, je tu nové!“ Nemluví se tady o tvém těle ani o tvé mysli, tady se mluví o tvém duchu, ten starý zemřel. A ty všechny nové věci v tobě jsou z Boha, ve tvém duchu není nic, co by nebylo z Boha, ty jsi nový a dokonalý v Něm. Bůh už tě udělal takovým, jakým tě chtěl mít, teď je jen na tobě, abys do toho dorůstal. Pavel v Gal. 4:19 říká: „Děti moje, znovu vás v bolestech rodím, dokud ve vás nebude zformován Kristus.“ Jsme předurčení k tomu růst v Krista. Boží plán pro tebe je, abys vypadal jako Ježíš (Ef. 4:15).

2. Kor. 5:18: „A to všechno je z Boha, který nás se sebou smířil skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření (pozn. v angl. je místo „sloužili tomuto smíření“ „dal nám službu smíření“). Lidé říkají: „Já mám službu uzdravování, já mám prorockou službu, apod.“ Ale jediná služba, která je v Bibli zmíněna, je služba smíření. Když smírím lidské tělo zpět s Bohem, je člověk uzdraven. Když smírím lidského ducha s Bohem, je člověk spasen. Když smírím lidskou duši s Bohem, je člověk osvobozen. To vše se nazývá život. Bible říká, že když máme Ježíše Krista, máme život. Když někdo potřebuje uzdravení, dej mu život. Život vyhání smrt a oni se uzdraví. Když někdo potřebuje spasení, dej mu život – Ježíše a můžou být spaseni. Když má někdo zmatek v mysli nebo duši nebo má demony, dej mu život, život vyhání temnotu a bude osvobozen.

2. Kor. 5:19-20: „Bůh v Kristu uzavřel se světem mír! Přestal lidem počítat viny a zprávu o tom smíření svěřil nám. Proto tedy jako Kristovi velvyslanci prosíme na místě Kristově, jako by skrze nás žádal Bůh: Smiřte se s Bohem.“

Teď přejdeme do Lk 4:14-19 (pozn. čte to celé, já to nevypisuji). Přečtěme si znovu 18.verš, chci vám ukázat, jak čteme někdy Bibli nábožensky: „Duch Hospodinův je nade mnou, neboť mě pomazal..“, V církvi se obvykle říká: „Jsem pomazaný, protože Boží Duch je nade mnou.“ Ale jak vidíte, tak tento verš říká úplně opak, říká, že Duch je nade mnou, protože jsem pomazaný. Když bych řekl: „Jsem pomazaný, protože je nade mnou Duch Hospodinův.“ Tak potom je to Duch, co mě dělá pomazaným. Ale tady se říká, že Duch Boží je nade mnou, protože jsem pomazaný. Tady je jasné vidět, že nejdříve přišlo pomazání a pak Duch. Ten Duch není tím pomazáním. Zacituji vám ještě Gal 4:6: „A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, volajícího: „Abba, Otče!“ Co bylo první? Bytí syny nebo poslání Ducha? První bylo, že jsme se stali syny a pak Bůh poslal do našich srdcí Ducha. Takže Duch je nad námi, protože jsme byli pomazáni. To pomazání je, že jsme syny Božími. Ještě vám to ukáži na příkladu ze SZ, když Samuel pomazal Saula za krále. 1. Samuel 10:1: „Tehdy vzal Samuel nádobku s olejem, vylil mu ji na hlavu a políbil ho. Pak řekl: „Hospodin tě právě pomazal za vůdce nad jeho

dědictvím.“ Tady se zastavme a snažte si to představit. Samuel vylévá nádobku s olejem na Saulovu hlavu, políbí ho na tvář a pak říká: „Není to, co teď dělám, že vylévám olej na tvoji hlavu proto, že tě Bůh pomazal (už předtím), abys byl vůdcem nad jeho dědictvím?“ (pozn. v angl.verzi je to lépe rozpoznatelné) Tohle je fyzické pomazání, které jen potvrzuje pomazání, které už se stalo předtím. Když budete studovat pomazání zvláště ve SZ, tak zjistíte, že se slovo „pomazání“ používá dvěma způsoby. Píše se o pomazání předmětů, což je spojeno se službou v chrámu a o pomazání lidí. Obě tato pomazání, ať už je to pomazání předmětů nebo lidí, mají ukázat oddělení a jmenování z jedné pozice do druhé. Předměty se pomazávaly, čímž se posvěcovaly a měly být od té chvíle užívány pouze ke svatým účelům v chrámu. Když se jednalo o lidi, tak při pomazání měli být také posvěceni, a mělo je to pomazání jmenovat ze staré pozice do nové. Takže opakují, pokaždé, co je užito slova pomazání, znamená to jmenování do nové pozice. Nejedná se o udělení duchovního daru nebo duchovní moci.

Vraťme se ještě k 1. Samuelovi 10. kap. od 2. verše, kde začíná Samuel Saulovi prorokovat. (pozn. celé to čte) Když mi budete chtít prorokovat, udejte na podobně, jak je to tady. Neříkejte: „Moje drahé dítě, Bůh tě miluje....“ To mi, prosím, neříkejte, já vím, že mě miluje. Jestliže mi chcete prorokovat, podejte mi detaily. Byli byste překvapeni, jaká proroctví dostávám a tak už si nenechávám prorokovat kdekým. Jsem ohledně tohoto hodně opatrný. Jednou jsem byl na shromáždění, kde kázal David Wagner, který má proročskou službu a ke konci kázání řekl, že se chce pomodlit za služebníky z John G. Lake Ministries, jestli můžeme tedy přijít dopředu. Já ho neznal a tak jsem dopředu rozhodně jít nechtěl. Ostatní z mého týmu se na mě dívali a když jsem dával jasně najevo, že nikam nejdu, tak také seděli. Byla to opravdu velice nepřijemná situace, hlavně pro Davida Wagnera. Opakoval výzvu asi třikrát, já stále seděl a ostatní kvůli mně také. Vzpomněl jsem si na slova Lestra Sumralla, že když má prorok opravdu slovo od Boha, bude ho muset předat. Nedovoluji cizím lidem, aby na mě kladli ruce a prorokovali. A taky neberu vše, co říkají, jako slovo od Boha, ale rozsuzuji, co je z Boha, co přijmu. Proroctví není hra, je to opravdovější, než si myslíme. Pamatujete, jak Izák požehnal Jákobovi místo Ezauovi? Ezau pak přichází k Izákovi a ptá se, kde je jeho požehnaní a Izák říká, že je mu líto, ale že už ho dal Jákobovi. Ezau si nemohl jen tak říct, že ho Jákob oklamal a tudíž to proroctví pro něho nebude platit. Ono pro Jákoba i tak platilo. Takže David Wagner se rozhodl to udělat jinak, přišel ke mně a začal prorokovat, aniž by na mě vložil ruce a jeho proroctví bylo naprosto přesné s mnoha detaily. Lidé se mě potom ptali, jestli nelituji toho, že jsem přeci jen nevyšel dopředu, ale já odpovídal, že ne. Bůh mě zná a zná i Davida Wagnera. Mně se jen potvrdilo, že to bylo slovo od Boha, protože ho musel vyřídít i za tak nepřijemné situace. Dalším potvrzením, že to bylo od Boha pro mě bylo to, že se mě při modlitbě ani nedotkl. Samozřejmě jsem mu svůj postoj poté vysvětlil. Na církev se nehraje, to je skutečný život.

Vracím se k 1. Sam 10:5: „Přiideš na Gibeat-elohim, Boží vrch, kde je filištínská posádka. Jakmile vejdeš do města, potkáš průvod proroků. S citerou, tamburínou, píšťalou a lyrou v čele budou v proročném vytržení sestupovat z návrší. Tehdy tě uchvátí Duch Hospodinův....“ Tady se zastavte. Co to znamená? Dokazuje to opět, že pomazání není Duchem sestupujícím na člověka. Jsou to dvě různé věci. Kdyby Duch na Samuelovi byl tím pomazáním, tak by na něm musel být už od té chvíle, kdy byl pomazán na krále. A teď si připomeňte Gal 4:6: „A protože jste synové, Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna....“ Byli jste vyvoleni jako synové Boží. To je vaše pomazání. Proto, když se obrátíte, můžete dělat cokoli, co je potřeba udělat jako synové. Už jste v té chvíli jako policista, který má odznak, který reprezentuje autoritu. Odznak je u policisty znakem autority pro ty hodné a poslušné, ti, když ukáží odznak, poslechnou, protože vědí, že musí být této autoritě poslušní. Pro ty neposlušné má policista zbraň. Vy máte také delegovanou autoritu v Ježíšově jménu poté, co se obrátíte. Ještě nejste dospělí, jednáte jako děti a musí se vám říkat, co máte dělat, ale až dospějete tak budete sami vědět, co dělat, aniž by vám to musel někdo říkat. A protože jste jako synové pomazání, dává vám Bůh „odznak“. Později proto, že jste synové, posílá do vašich srdcí Ducha svatého a Duch je tou „zbraní“.

Pokračujeme 6. veršem: „Tehdy tě uchvátí Duch Hospodinův, začneš prorokovat s nimi a proměníš se v jiného člověka.“ To velice připomíná křest v Duchu svatém, že? 7. verš: „Až se ti vyplní tato znamení, dělej, co se ti naskytne, neboť Bůh je s tebou.“ Všimněte si, že se tady neříká, aby dělal, co mu Bůh řekne, aby dělal. Říká se tady, že má dělat, co se mu naskytne. Jinými slovy, ať dělá, co bude potřeba udělat. Křesťané mají stále problém uvěřit Ježíšovým slovům v Jana 14:13: „O cokoli poprosíte v mém jménu, to udělám, aby byl Otec oslaven v Synu.“ On opravdu myslí „o cokoli“, pokud se ptáte ve shodě s jeho vůlí. Správně ho budete o něco žádat, pokud budete mít proměněnou mysl. On se nebojí říct, ať prosíte o cokoli ve shodě s Jeho vůlí, protože předpokládá, že budete mít proměněnou mysl. Nebojte se dělat chyby, Bůh má ve vás více víry než vy sami v sebe. I já mám ve vás více víry, než máte vy v sebe, protože já věřím, že můžete dělat, co Bůh řekl, abyste dělali. Vyučují lidi po celém světě a vím, že to funguje a jestliže to můžou dělat oni, tak to můžete dělat i vy.

Skutky 1:4-8: „Když se s nimi sešel, přikázal jim: „Neopouštějte Jeruzalém, ale očekávejte Otcovo zaslíbení, o kterém jste mě slyšeli mluvit. Jan křtil vodou, ale vy budete brzy pokřtěni Duchem svatým.‘ Ti, kdo s ním byli, se ho zeptali: „Pane, obnovíš už teď království Izraele?‘ Odpověděl jim: „Není vaše věc znát časy a doby, které si Otec ponechal ve své pravomoci. Přijmete ale moc (to slovo je z řeckého „dunamis“ a znamená doslova „zázračná schopnost“) Ducha svatého přicházejícího na vás....‘ Opět opakují, poté co jste pomazáni za syny (to je ten „odznak“), tak na vás přichází Duch svatý, získáváte schopnost (to je ta zbraň).

Pojďme zpět do Lk 10:16-18 : „Kdo vám naslouchá, naslouchá mně. Kdo vás odmítá, odmítá mě. Kdo odmítá mě, odmítá Toho, který mě poslal. Když se těch dvaasedmdesát vrátilo, radostně mu říkali: „Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu!“ Odpověděl jim: „Viděl jsem, jak satan spadá z nebe jako blesk.‘ Tady se zastavte. Oni mu říkají o tom, jak se jim poddávají démoni a on to spojuje s tím, jak spadá satan z nebe. Když uzdravujete nemocné nebo vyháníte demony, srážíte satana, protože ukrájete z jeho království. 19. verš: „Hle, uděluji vám moc (z řeckého exusia – autoritu) šlapat po hadech a štírech i po veškeré síle (z řeckého dunamis – schopnosti) nepříteli a vůbec nic vám neublíží.“ Opět říkám, že křesťané mají často problém věřit následujícím slovům napsaným v Bibli: všechno, veškeré, cokoli, kdokoli, nic. Tady se píše, že NIC vám neublíží. Také je tu jasně vidět, že mi máme v Jeho jménu autoritu, ale ďábel má jen schopnost, proto je zloděj a vrah a nemá autoritu. Autorita má převahu nad schopností.

Když se za někoho modlíš, může na tebe od něho démon přeskočit? Ne. Jestliže mám tu moc ho vyhnat z druhé osoby, tak jak může mít sílu skočit na mě? Bible říká, že když démoni slyší jméno Ježíš, tak se třesou. Musíte prostě věřit Bibli, vůbec nic vám neublíží. Řeknu vám příhodu, která se stala Dr. Lesterovi Sumrallovi, když byl jednou v Indonésii. Byla noc, on ležel v posteli, bylo strašné horko a okna otevřená, aby se dalo alespoň trochu dýchat, protože klimatizaci tam samozřejmě neměli. Oknem do pokoje vešel démon a přesunul postel, ve které Lester Sumrall ležel, a která byla u stěny, doprostřed pokoje. Sumrall vyskočil z postele a křikl na démona: „Dáble, padej odsud!“ Démon okamžitě vypadl. Sumrall se podíval na postel a zakřičel: „Dáble, vrať se sem, tu postel vrátíš na původní místo!“ Démon ji vrátil a Sumrall řekl: „A teď vypadni!“ Démon vypadl a on šel v klidu spát. Sumrall tam neseděl a netrásl se, on byl na takové věci vždy připravený. Něco podobného se stalo Smithu Wigglesworthovi. Jednou slyšel ve vedlejším pokoji ve svém domě divné zvuky. Šel se tam podívat a uviděl démona, jak sedí v jeho křesle. Wigglesworth se na něho podíval a řekl: „Aha, to jsi jen ty.“ A šel zpátky spát. Vidíte, chcete být jako tito Boží muži, ale to nejde, pokud budete slabě vystrašené ovce. V 1. Petrově 5:8 se píše: „Váš protivník, ďábel, obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltil.“ Nepíše se, že chodí kolem a hledá všechny. On zkouší, kde mu dají přístup. Když se snaží na vás zaútočit a vy řeknete: „Vypadni“, půjde dál. Musíte se naučit dát mu jasně najevo, že vám nemůže ublížit. Wigglesworth čekal jednou na nástupišti na vlak a vedle něho stála žena s malým pejskem, který pořád poskakoval. Žena mu nejprve několikrát jemně domlouvala a prosila ho, aby se uklidnil, protože se blížil vlak. Když už byl vlak těsně u nich, začala na toho psa: „A teď už dost toho!“ A pes okamžitě přestal.

Wigglesworth řekl: „Jo, to je přesně způsob, jakým se musíme chovat k ďáblu.“ Někteří lidé se ho ptali, proč do lidí někdy bouchá, a on odpovídal, že nebouchá do lidí ale do ďábla a lidé mu jen stojí v cestě.

Jednou jsem byl s Lesterem Sumrallem pozván do Indiany do továrny, kde vyrábějí automobily. Dostali jsme se do kabiny za mužem, který za pomoci jeřábu přemísťoval auta. Automaticky mačkal tlačítka a hýbal páčkami a přitom s námi mluvil. Bez sebemenší námahy hýbal auty z místa na místo. A Duch Boží mi řekl: „Vidíš to rameno jeřábu a ty všechny páčky a čudlíky? To je jako Duch svatý.“ Začal jsem o tom přemýšlet a uvědomil si, že Duch svatý je prostředníkem mezi vámi a problémem. Ten muž nebyl schopen uzvednout auto, ale jeřáb ho uzvedne hravě. Přitom ten jeřáb byl „neutrální“, nezajímalo ho, co zvedne. Ale ten muž vykonával vůli firmy. Jeřáb měl za úkol zesílit a rozšířit vůli toho muže, který ho ovládal. Firma mu dala jeřáb, aby mohl naplnit její vůli. Sám o sobě se ale ten jeřáb nepohyboval. A toto se dá přirovnat k Duchu svatému, který je vám po boku, a který vám pomáhá splnit úkol. Žádný člověk nedokáže uzdravit, ale když vám Bůh dává Ducha svatého, abyste naplnili Jeho vůli, Duch svatý to může udělat skrze vás. Celý tento seminář jsem se snažil, abyste tohle pochopili. Ve vašich manuálech je dopis, který napsal John G. Lake Carrie Judd Montgomerové. Psal, že tajemstvím jejich úspěchů (zázraků a uzdravení) bylo to, že se snaží křesťany naučit praktikovat „Boží vládu, království“ a přikazovat ďáblu a jeho dílu, aby odešly, spíše než to, co dělá zbytek církve, která se přimlouvá k Bohu, aby to odešlo. V NZ nenajdete žádnou zmínku o tom, že byste měli prosit Boha, aby někoho uzdravil nebo osvobodil. Bůh řekl: „Uzdravujte nemocné.“ Vy to nemůžete dělat, ale proto máte Ducha svatého, který to dělá. Ježíš nikdy neprosil Boha, aby někoho uzdravil, On přikazoval nemocem, aby odešly, a jak mluvil, Jeho slova byla Duch a život. Když promlouval, Duch dělal to, co mělo být uděláno. Proto i vy můžete dělat to, co Bůh řekl, že můžete dělat. Je to jednoduché. Nejde o to, co vy řeknete, ale kdo to říká. A když děti (synové) Boží mluví, nebe slyší a souhlasí a peklo slyší a poslouchá.